

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie z zażalenia **Szpitala Miejskiego im. [...] w B.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy z dnia 31 grudnia 2015 r. o umorzeniu śledztwa o czyn z art. 296 § 1 k.k., w sprawie VI Ds. 37/12,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2016 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 28 czerwca 2016 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy z zażalenia Szpitala im. [...] w B. na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy z dnia 31 grudnia 2015 r. o umorzeniu śledztwa o czyny z art. 296 § 1 k.k.

Uzasadniając wystąpienie, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy stwierdził, że orzekanie w sprawie przez sąd właściwy z uwagi na fakt, że osobą objętą zakresem zawiadomienia o przestępstwie jest małżonek sędziego orzekającego w sądzie miejscowo właściwym, jak też szerokie zainteresowanie sprawą mediów lokalnych, mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania przed Sądem

Okręgowym w Bydgoszczy oraz wzbudzić powszechne wątpliwości, co do bezstronności tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k., możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości, co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, LEX nr 568451).

Sąd Najwyższy nie może w świetle przedstawionej wyżej wykładni zaaprobować poglądu o konieczności zastosowania tej instytucji w niniejszej sprawie. Stwierdzenie braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy zaskarżone postanowienie o umorzeniu śledztwa wydano w postępowaniu, w którym osobą podejrzaną jest m.in. małżonek sędziego orzekającego w sądzie miejscowo właściwym, mogłoby bowiem sugerować, że w każdym takim wypadku, pozostali sędziowie pracujący w tej jednostce organizacyjnej sądownictwa, nie są w stanie w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać sprawy. W konsekwencji prowadziłoby to do podważania zaufania do niezależności sądów i niezawisłości sędziów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2012 r., IV KO 88/12, LEX nr 1231606 oraz z dnia 29 stycznia 2013 r., V KO 79/12, LEX nr 1277829).

Nie mieści się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu art. 37 k.p.k. również powzięta przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy obawa odnośnie pojawienia się w ocenie skarżącego, ale również opinii publicznej, wątpliwości w kwestii braku warunków do rozpoznania niniejszej sprawy w sposób swobodny i obiektywny. Rzeczą sądu jest bowiem takie orzekanie, aby nie powstały wątpliwości co do tego, że wydane orzeczenie jest wolne od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów. Autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga tym samym, aby *sądy nie ulegały presji opinii publicznej, ani nie popadały w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego*

procesu (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2014, s. 210-212; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, LEX nr 1044040; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., V KO 57/12, LEX nr 1228517).

Mając powyższe na uwadze, nieuprawnione jest twierdzenie, że sędziowie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy nie mogą bezstronnie rozpoznać zażalenia wniesionego przez Szpital im. [...] w B.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.